

Ἐν τούτοις ὁ κόσμος καθημερινῶς ἐδίδετο εἰς τὴν ἀπώλειαν· αἱ δοξολογίαι ἐξηκολούθουν μὲ περισσοτέραν ζέσιν καθόσον ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν γῆν. Ἄν δέ ποτε ψυχὴ τις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐγένετο δεκτὴ μὲ μέγαν ζήλον καὶ ὁ Θεὸς τὴν ὑλόγει.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τιμωρία δὲν ἐπενήργησεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ διὰ τῆς συγγνώμης ἐπλασέν ὅθεν ψυχὴν κατ' εἰκόνα τῆς Ἀγιότητος του, καὶ τὴν ἐπαμφεν ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ἄγγελοι τὴν συνώδευον ψάλλοντες, καὶ ὅτε ἐγένετο μακράν αὐτῶν ἔμενεν γονυκλινεῖς μακράν τῆς εἰσέτι ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Μόλις ἡ ψυχὴ αὕτη, ἣν ὁ μὲν Θεὸς ἀπεκάλεσεν υἱὸν τοῦ οἱ δὲ ἄνθρωποι Μεσσίαν, διέμεινεν εἰς τὴν γῆν τριάκοντα ἔτη, καὶ αἱ ψυχαὶ ἤρχισαν νὰ ἐπανέρχονται εἰς τὸν οὐρανόν, καθιερζόμεναι ἀπὸ τὸν θεῖον αὐτὸν ἄνθρωπον. Καθεκαστὴν ἐγένοντο ἑορταί, καθεκαστὴν ἐπέστρεφον εἰς τὸν οὐρανόν νέοι μάρτυρες καὶ θεῖαι παρθέναι.

Τέλος καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπανῆλθεν φέρων εἰς τὰς αἱματοφόρους χεῖρας τοῦ τὸν ἀκάνθινον στέφανόν του.

Ὁ δὲ Θεὸς εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐλθέ υἱέ μου· οἱ πόδες σου ἐπλήγησαν εἰς τὴν τραχείαν οὗτον ἦν διέβης, ἀλλ' ἡ καρδιά σου ἔμενεν ἁγνὴ ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν.

Καὶ τὴν ἔθεσεν ἐκ δεξιῶν του.

— Τί κόσμος εἶναι αὐτός; ἐσκέπτετο ἡ ρεμβάζουσα ψυχὴ, εἰς ὃν τολμοῦν νὰ φονεύσουν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Φήμη διέτρεχεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὅτι ἐμελλεν ὅσον οὕτω νὰ ἔλθῃ ψυχὴ τις ἀμαρτωλὸς ἣν ὁ Μεσσίας ἤγινισεν.

Καὶ ἦλθε μετ' οὐ πολὺ.

Ἡ πρώτη εἰς προῦπάντησιν τῆς δραμαῦσα ψυχὴ ἦν ἡ περιμένουσα τὴν γέννησίν τῆς μὲ τόσῃν ἀνυπομονησίαν. Τῇ εἶπε δέ:

— Ποῖον ἦτο τὸ ὄνομά του ἐν τῇ γῇ ἀδελφὴ μου;

— Μαγδαληνὴ ἀπήντησεν ἡ πρώην ἀμαρτωλός.

— Καὶ ὑπάρχουν πολλαὶ αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς;

— Ναί, πλὴν εἶναι βραχεῖαι ἐνῷ αἱ τοῦ Κυρίου εἰσὶν αἰῶνιοι.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ προσῆλθεν καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ὁρόνου τοῦ Ὑψίστου.

Ἡ περιμένουσα ψυχὴ ἤκουσε τὸν Θεὸν λέγοντα τῇ Μαγδαληνῇ:

« Πολλὰ ἐσονται αἱ ἀνταμοιβαὶ σου διότι καὶ ὁ ἔρως σου ἦτο πολὺς.

Ἡρώτα δὲ ἐαυτὴν τίς ἐστὶν ὁ ἔρως οὗτος ὅστις ἐγένετο ἡ πρώτη ἀμαρτία τῆς ἀπωλείας τῶν ἀνθρώπων· περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἐγνώριζον ἐν οὐρανοῖς· ὅστις ἀπώλεσε τὴν ἑῴαν ἔσωση δὲ τὴν Μαγδαληνὴν.

Διὸ καὶ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον ἀνυπόμονος ἵνα μάθῃ τὰ μυστήρια ταῦτα τοῦ κόσμου εἰς ὃν ὁ Θεὸς ἐξώριζεν το-

σοῦτους ἀνθρώπους, εἰς τὸν ὅποιον διὰ στιγμικίαν εὐχαρίστησιν ἐθυσιάζον τὰς αἰωνίους ἀπολαύσεις. Δὲν ἦτο δὲ πλέον ἡ ἀνυπομονησία τῆς αὐτῇ ἐπιθυμίας, καθότι ἡ φύσις τῆς τῇ ἀπηγόρευε τὸ ἐπιθυμεῖν ἦτον ἐλπίς. Ἦθελεν ἴσως νὰ ὑποκύψῃ καὶ αὕτη εἰς τὸ μαρτύριόν τῆς, ἵνα ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἐστεμμένη μὲ τὸν διπλοῦν στέφανον, τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀγιότητος ὅστις ὁμοῦς Ἦθελεν εἶσθαι ἴσως ἦττον θεῖος ἐκείνου τῶν ἀδελφῶν τῆς· καὶ ἡσθάνθη τὴν πνοὴν τῆς ὀργῆς ἣν ὁ πεσὼν τοῦ οὐρανοῦ ἄγγελος ἐξετόξευσε κατὰ τῶν ψυχῶν. Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπείρου μακαριότητος, αὕτη περιέμενε τὴν ἐπιπόλαιον ταύτην χαράν.

Καὶ ὁσάκις ἀπῆντα τὸν ἄγγελόν τῆς τῷ ἀπέτεινε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν εἰς ἣν οὗτος ἀπῆντα πάντοτε τὸ « περιέμενε καὶ προσεύχου. »

Αἱ εἰδήσεις ἐν τούτοις τὰς ὁποίας ἐλάβανον ἐκ τῆς γῆς δὲν ἦσαν τόσον εὐχάριστοι διὰ μίαν ψυχὴν τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρηκολούθησαν τὸν Χριστὸν καὶ μολονότι ἐπανήρχοντο μὲ τὴν ψυχὴν ἁγνὴν, τὸ σῶμα των ὁμοῦς ἔφερε τοὺς μώλωπας τῶν κακουχιῶν. Αἱ παρθέναι αἵτινες ἐπέστρεφον εἰς τὸν οὐρανόν πύχαρίστουν τὸν Θεὸν τοῦ ὅτι τὰς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ γῆρινον σκῆνωμά των, καὶ ὁσάκις ὠμύλουν περὶ τῆς γῆς, δὲν ἐλυποῦντο διότι τὴν ἄφησαν.

Ἡ ψυχὴ περιέμενε πάντοτε. . . . (ἀκολουθεῖ.)

(ὕπὸ τῆς Κ^α. Μ. Δ. Σ.)

Ο ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΕΩΤΑΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Mortui te salutant,

Ἡ πρωία ἦτο νεφελώδης καὶ ψυχρά. Ὁ νεκροκράδβατος—νεκροκράδβατος τῆς τελευταίας τοῦ λαοῦ τάξεως—ἐστάθμευεν παρὰ τὴν θύραν τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἑλέους.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐνταφιάσῃσι ἀξίεραστον καὶ ἐνάρετόν τινα νέον ὅστις εἶχεν ἀποθάνει ἐκ τῆς φιλολογίας δι' ἧς ἤλπιζε νὰ ζήσῃ.

Τίνος ἄρα ἐστερεῖτο ἡ εὐγενὴς αὕτη καρδιά, ὁ εὐφυὴς οὗτος νοῦς ὅπως διὰ τῆς φήμης φθάσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν; Τόσων ἐλαττωμάτων ὅσας ἀρετὰς εἶχεν. Ὁ Φίλιππος ἦτο μετριοφρων, εὐσυνειδήτος, εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος· τρομερὰ τῷ ὄντι τετράς ἐπικινδύνων ἀρετῶν! Ὅστε πρωίαν τινὰ ἡ ἀσθένεια καὶ μετ' αὐτήν. . .

Γνωρίζετε τὰ λοιπά. — Ἡμεῖθα τρεῖς εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἧτις ὠδεῦε πρὸς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Παρασσοῦ.

Ἡ νεκρικὴ συνοδία ἐβaine βραδέως, καὶ καθ' ὁδόν, κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀπεκαλύπτοντο,

ὅλοι αἱ γυναῖκες ἐποιοῦν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· πτωχοὶ τε καὶ πλούσιοι νέοι τε καὶ γέροντες ἀπένειμον τελευταῖον πρὸς τὸν τεθνεῶτα χαιρετισμόν. Εἰκοσάκις ὑπῆρξα μάρτυς τοῦ πρὸς τοὺς θανόντας σεβασμοῦ τῶν διαβατῶν· εἰκοσάκις ἐγὼ αὐτὸς ὁρμεμφύτως πῶς ἀπένειμον τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους παροδίτας. Πλὴν διατὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ χειραιοτισμὸς οὗτος μοὶ προύξενε τοιαύτην βαθεῖαν ἐντύπωσιν; ποῖον τὸ αἶτιον;

Ἴσως ἡ πένθιμος σιγὴ τῆς τελετῆς, ἴσως ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν ὁ Νοέμβριος ἐξετύλισσεν τὸν νεκρὸν μανδύαν τοῦ ἱσως ἡ ἀνάμνησις τοῦ δυστυχοῦς φίλου... Ἴσως ταῦτα πάντα.

Ἐν τούτοις ἤρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ σκεπτόμενος μοὶ ἐφάνη αἴφνης ὅτι ἤκουσα γνωστήν μου τινὰ φωνήν. Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Φιλίππου ὅστις διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ εἰρωνικοῦ ὅφους τοῦ μοὶ ἔλεγεν:

— Βλέπεις; μὲ χαιρετοῦν ὅλοι σήμερον... ἐνῷ χθές!... Εἰξεύρεις, ὅτι εἶναι ὠραῖος ὁ θάνατος; Ἐκεῖνος πρὸς ὃν οὐδεὶς ἐπρόσεχε χθές, ἐκεῖνος εἰς οὐτινος τὰς ὁδύνας οὐδὲν βλέμμα ἐστρέφετο, σήμερον βλέπει τοσαύτας κεφαλὰς ἀποκαλυπτομένας ἐνώπιόν του. Φίλε μου, πρέπει νὰ ἀποδείξω εἰς τοὺς φιλόφρονες τούτους ὅτι καίτοι πτωχός, ὑπῆρξα ὅμως νέος καλῆς διαγωγῆς καὶ διακεκριμένης συμπεριφορᾶς· φίλε μου, ὀφείλω νὰ τοῖς ἀποδώσω τὸν χαιρετισμόν.

— Ἴδου — κατὰ παρχόδοξον σύμπτωσιν — διαβαίνομεν ἤδη τὴν συνοικίαν ἣν κατώκουν. "Ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ γνωρίζω, ἐνῷ ἐμὲ οὐδεὶς μὲ ἀναγνωρίζει. Λοιπὸν ἂς ὠρελῇθῃ ἐκ τῆς μετεμνησέως μου ταύτης. Ζῶν βεβαίως δὲν ἤθελον ἐνοχλήσει ἢ δυσχερεστήσει τὸν πλησίον μου διὰ σκληρᾶς τινὸς ἀληθείας. Ἀλλ' ἤδη ἀναχωρῶν διὰ παντός, ἔχω νομίζω τὸ δικαίωμα νὰ κάμω μίαν ἐξαίρεσιν.

— Καλὴ μέρα σας, φίλτατε κύριε Φιλαργυρίδη! Ποῦ πηγαίνετε τόσω πρωὶ τυλιγμένος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν παμμεγέθη γούναν; εἰς τὸν περίπατον βεβαίως· καὶ ἐγὼ, ὡς βλέπετε ὑπάγω εἰς τὸν περίπατον· καὶ μάλιστα ἐφ' ἀμάξης! Μὴ συνοφρυᾶτε! δὲν προτίθεμαι νὰ ταπεινώσω τὴν δέιτροχον ἀλαζόνα ἀμαξάν σας. Καλὴ μέρα σας κύριε Φιλαργυρίδη! ὑπῆρξατε ὀλίγον ἀπηνῆς πρὸς ἐμὲ — σὰς ἐχρεώστουν ἐν μνησίῳ διὰ τὸ δωμάτιόν μου, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦν τόσω ψυχρός· τριάντα τρία φράγκα καὶ πενήντα ἑκατοστά — ἀλλ' ἐπιπτε τοσαύτη χιὼν! — Σὰς παρεκάλουν, σὰς καθικέτευον. Ὁκτὼ ἡμέρας διορίαν ὅπως ἐξέλθω, ὁκτὼ ἡμέρας καὶ τίποτε περισσότερον!

Δὲν ἠθελήσατε νὰ με ἀκούσητε, δὲν ἐσυγκατανεύσατε, καὶ μὲ ἀπεβάλλετε τοῦ οἴκου. Ἐφυγα ὅθεν ἐγκταλείπων ὡς ἀντιμέσθιον τὰ πενήχρά μου ἐπιπλά! Ἐπὶ ὀλοκλήρους νύκτας ἠναγκάσθην νὰ περιέρχωμαι τὰς ὁδοὺς μὴ ἔ-

χων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, διότι μοὶ εἶχετε ἀφαιρέσει πᾶν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον. Ἴσως κατὰ τὰς δύο ἐκεῖνας νύκτας, φίλτατε Φιλαργυρίδη, ἀπέκτησα τὴν στηθικὴν ταύτην ἀσθένειαν ἣτις μὲ ἀφῆρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς... Πλὴν ἀδιάφορον· δὲν σκοτίζεσθε διὰ τοιαῦτα μικρά πράγματα! Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σας ἐμποδίζω ἀπὸ τὸν δρόμον σας· σὰς ἐμποδίζω ἴσως ἐνῷ πηγαίνετε νὰ τελειώσητε καμμίαν ἐμπορικὴν πράξιν μὲ ὄφελος 75 τοῖς 100. Ἴδου φεύγω· τὸ συνειδὸς σας δὲν σὰς τύπτει βεβαίως διότι μὲ ἐχαιρετήσατε, ὑγειαινείτε, κύριε Φιλαργυρίδη!

— Ἀξιέραστε μοι προστάτα, εἶμαι ὅλος ὑμέτερος, ἐπανέλθε μετὰ μικρὰ σιγὴν ἡ φωνὴ ἀποτεινομένη πρὸς παχύσωμον τινὰ κύριον... Ἀγνοεῖτε ἴσως πρὸς ποῖον ἐκβάλλετε τὸν πῖλον σας. Ἐνθυμεῖσθε ἴσως τὸν ἀθῶον ἐκεῖνον καὶ ἄπειρον νεανίαν ὅστις ἦλθεν εἰς Παρίσιους πρὸ τεσσάρων ἐτῶν; Εἶχον μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ὑμᾶς διότι σὰς ἐνόμιζον τὸν ἐναρετώτερον ἄνδρα... Ὡ, τί λαμπρὰ ὑποδεξίσεις! Γνωρίζετε τὸν κόσμον καὶ εἰξεύρετε νὰ περιποιηθῇ τοὺς πρωτοπείρους. Μόνον ἐπεθύμουν νὰ μοὶ εἰπῇτε ἂν ἦναι δυνατόν τί ἔγειναν οἱ δύο ἐκεῖνοι τόμοι τοὺς ὁποίους ἐγὼ συνέγραψα καὶ ὑμεῖς ὑπεγράψατε ὅπως πωληθῶσι καλλίτερον. Ἐκαμαν κρότον καθὼς μὲ ἐπληροφόρησαν· διότι καὶ ἡ θύρα σας μοὶ ἐκλείσθη ἔκτοτε. Τὸ στάδιόν μου, ὡς βλέπετε, ὑπῆρξεν ἥττον λαμπρὸν ἐκεῖνου τῶν συγγραμμάτων Σας!... Ὅταν ὑμεῖς ἀποθάνητε θὰ σὰς πλέξουν, — ἀναμφιβόλως — ἐγκώμια καὶ νεκρολογίας... Ἐγὼ... μ' ἐχαιρετήσατε... μὲ ἀρκεῖ... Εἶμαι ὅλος ὑμέτερος ἀξιέραστε μοι προστάτα!

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ. — Γελωιδέστατον συνοικέσιον ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Ὀλδαδινγκτὼν τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Ἰάκωβος Πόλκερ ὁ γδοηκονταεξαετής ἐνυμφεύθη τὴν δισποινίδα Μαρίαν Βάγκ τὸ ὁδοηκαστὸν δευτερον τῆς ἡλικίας τῆς ἄγουσαν. Ὁ Ἰάκωβος Πόλκερ πρὸ ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν ἐλάτρευεν ἐνθέρμως τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βάγκ, ἀλλ' αὕτη εἶχε προτάξει πλείοτε καρδίαν σιδηρὰν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ σταθεροῦ καὶ ἐπίμονος ἐραστοῦ. Τέλος, μετὰ ἐξηκονταετῇ ἀντίστασιν ἡ σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος ἐρωμένη ἐνέδωκεν, δοθείσης δὲ τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου οἱ νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν εἰς πᾶρακειμένην τινα ἑπαυλιν ὅπως διέλθωσιν τὸν μελίρρυτον μῆνα τοῦ γάμου των.

ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ. — Δύο ἀξιωματικοὶ φιλονεικοῦντες ἐπὶ σοβαροῦ τινος ἀντικειμένου, τοιαύτας ἀντήλλαξαν ὕβρεις,